

NOTA

Tots els que vulgan rebre's Setmanari de L'IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos..... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España... { 3 mesos..... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat. per evitá plets y questions.

UN CAS SUCCEHIT.

Na Tonina es sa més bella mossa des pòble; tots els joves li fan festes, y de coua d'uy li dirigeixen uyadetes amoroses.

Tots la coneixen y s'alegran al veure aquella cara fresca qual ròsa de Maitx; té negres y abundants els cabey's, els uys custodiats per dues files de pipelles fines que pareixen de seda, sa séua boca formada per dos finíssims y ròtjos llavis, es séu hermós còs y els séus peuet's oprimits per unes sabatetes escotades que passan de lo sublim, fan que na Tonina sia envidiada de tothòm.

Tots la coneixen; ses amigues li tenen envèja perque confessan qu' es sa primera atlòta de la vila.

Axí es que quant saberen qu' estava per à casá un disgust general s' estengué entre els joves, y s' envèja de ses mosses se ficá à n' es novihis permetent-sè els més ofensius pròndstichs respècte à varios punts.

—En Bernat, (deyan elles) es un jove molt gran y robust, y estima molt à na Tonina, però es molt torpe y no sap ahont té sa ma dreta, ni ahont s' afica; perque entre ella y son pare son capasos de ferlò torná lòco.

Els joves lo únich que deyan, era:

—¡Llástima d' atlòta! ¡Tení que posehirla aquest betzòl!

Però ell contava amb alguns mils duros, era fíy des Batle, y axí es qu' els pares de na Tonina el reberen amb gran satisfacció per fíy polítich, encara que no l' anomenassen axí, sinó gènre.

Es casament fonch molt sonat en tot el pòble y viles veynades perqu' hey hagué convit y ball, y se suprimiren alguns divertiments públichs, perque es Governadó de la provincia tenia prohibit el que se celebrassen cèrtes festes en els pòbles que no pagassen corrent al mestre d' escola.

En camvi aquest, maldement fos jay, fou invitat à ses nòsses, ja que no à cobrá els atrassòs, y hey assistí còm à

qualsevòl convidat. Fé més perque brindá amb unes glòses improvisades per sa felicitat y prosperitat d' els novihis.

Passaren uns quants dies y vivian en plena lluna de mèl.

Axí trascorregué un mes, y ningú havia tengut res que marmulá de na Tonina que s' havia feta més guapa, ni d' En Bernat qu' à les hores era un bell mosso.

Un horabaixa arribaren à n' es pòble una compaña de soldats acompanyats des séu majó, y demanaren à n' es Batle alojament.

Es Batle repartí ses bolletes, y perque ningú tengué res que dí, enviá un soldat à cas séu fíy, y ell se reservá s' oficial y maná un sargent à cas Vicari y dos cabos à cas Metge y Potecari.

Al-lojat es soldat à ca na Tonina, volgué sa mala sort que lo primé que vés, fos ella.

—¡Hermosa y encantada patrona! (digué de seguida.) ¡Quina llástima que no hajam d' está més qu' aquesta nit à n' es pòble!... ¿Sou fadrina?

—No señó; casada.

—¿Es séu marit será...?

—Un hòmo; (respongué en sèch na Tonina.)

—¡Bòn xasco! (marmulá es soldat.) ¿Me voleu doná, ydò, alojament?

—Es cas es, que còm no se quedí à n' es corral ó à dins sa cuyna...

—Ydò; ¿ahont voliau que me quedás? ¿à sa sala hòna?... Si volguesseu, ja 'u crech.... però jò ja estich avesat à tot. Lo que fa el cas es que jò à n' es corral vaix à quedá gelat; à sa cuyna ja es altre còsa.

—Ydò, hòno; hòna nit tenga.

—Però, digaumè hermosa: ¿No hey hauria per aquí qualque còsa per menjá?

—No señó; res.

—¿Y beure?

—Tampòch.

Y diguent axò s' en aná sense fé cas des soldat; pujá una escala que comunicava amb so primé pis, y tancá sa pòrta, però sense clau ni posá biulò.

Tot axò ho notá es soldat, y còm la soledat es tan triste y tan mala conse-

yera, y un hòmo totsòl en quant se des-cuyda té al diable per compaña, comensá per pensá en que tenia fam, y llavò en que no tenia sòn, ni pa, ni llit, ni paciència per sofrí tantes privacions, y en llòch d' ocuparsè en apareyá es séu jas, se dedicá à cercá es mòdo de satisfé ses séues necessitats.

Prengué es llum y comensá à trescá totes ses habitacions des pis baix de la casa.

Per sòrt totes ses pòrtes estavan ubèrtes. Entrá per totes elles y no trobá res que servís per improvisá un mal sopá.

Amb uns quants sach's y unes quantes flessades que trobá per dins els cuartos, feu un mal llit, qu' encara que no blan, ménos dur qu' es pis de sa cuyna.

S' ajagué còm milló pogué, y encara que no se sentís dominat per sa sòn als primers moments, à la fi se deixá vence.

Còsa d' una hòra feya, quant es llum de cruyes s' apagá, y pòch més d' una y mitja quant es soldat se sentí un còp à devés s' espalla.

Es dolor que li feu el despertá, y sense fé ni una exclamació, fent s' adormit, digué per ell mateix:

—¡Aquí hay gato encerrado! encara que si es gat deu essè molt gròs, perque per pòch me deixa esllomat.

Y procurant no fé renòu, s' axecá, y de grapes, comensá à cercá à s' autor de s' atentat.

Però el detengué una veu de dòna que deya amb tò molt baix:

—Parlau petit que tenim un alojat y dòrm à dins sa cuyna.

Y un altre veu molt dèbil respongué: —Bòno, hòno; no hey ha que tení pò... ¿Y éll?

—No es à n' es pòble; si hey fòs, ¿vos hauria enviat à demaná?

—¡Capso, capso! (pensá es soldat.) ¡Axò es la bella patrona! No; puis à son marit no l' anomenaria axí. ¡Ell! deu essè s' hòmo... ¡y no es à la vila!... y jò no heu sabíat... ¡Per vida de...!

—Si mos descubreix, som perduts; (deya es de sa veu dèbil.)

—No tengueu pò; y llavò qu' heu sapia s' en alegrará, (afagí na Tonina.)

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓ.

Can Gelabert.
Pas d'en Quint.
núm. 19.
Can Rotger.
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Pep Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

—Molt; (digué per sí mateix es soldat.) ¡No coneixes jo la casa!... Vaitx a veure si trob s'escala.

Còm ho pensà heu fé, y després de llevarse ses sabates per no fé rendu, se dirijí a sa part ahont estava s'escala.

Els fantasmes caminavan a pòch pòch en sa mateixa direcció; però es soldat arribá primé, y casi de grapes pujá fins a sa porta des pis de dalt qu'estava ubèrta y hey entrá ben resòlt.

Hey havia llum a un cuarto; era es de na Tonina.

Se dirijí a n'es llit y s'amagá a devall.

Passaren uns quants minuts, y ningú pujava.

Passá una hòra, y perduda sa paciència, sortí de devall es llit al mateix temps qu'hey entrava un gegant amb vestuari de camí.

—¿Qu'es axò? (digué amb rabia per sí mateix.)

Y es soldat que compregué es perill en qu'es trobava, apagá es llum quedant es cuarto a les fosques.

Llavò comensaren ses hònes dins ses tenebres, les que porían havè tengut fatals resultats, si es soldat, prenguent escala, no hagués arribat a sa cuyna abans que na Tonina, tota estorada, arribás a s'escala.

Crits, renòus, cadires al ayre, y llavó un tir d'escopeta, feu que per un moment quedás aquella casa convertida en un camp de batalla.

A n'es carré se senti es tòch de corneta que cridava als soldats alojats; y es soldat, que no trobava els bolceguins per més que cercava, prengué flassades, fusell, sachs, y tot quant pogué aplegá, y dirigintse a n'es corral, trobá sa porta empèsa y sortí escapat de la casa.

Al entretant es vertadé criminal jèya en terra ferit d'una perdigonada a mala banda.

Quant tot va está aclarit, se sabé que na Tonina tenia una flaquesa y enganava a son espòs per no permetrerley; y era que aprofitant ses ausències de s'hòmo, aprenia de lletgí, y es mèstre des pòble qu'entrava d'amagat per enseñarli de lletra, era es ferit.

A n'En Bernat l'havian avisat que sa séua dòna admetia un hòmo quant ell no hey era, y arribá per sorpresa, entrant per sa porta des corral, que per aquest motiu trobá ubèrta es soldat.

—¿Quin pès m'has llevat de demunt! (repetia En Bernat.) ¡Que content estich qu'es de sa perdigonada sia es mèstre!

A lo que l'pòbre contestá:

—Y jo també.

RITA SUEG.

A LA VÈRGE DE LLUCH.

Dalt escarpada montaña
el Cèl de dossé et serveix;
rayos de llum despedeix
ta cara que 'l Sòl la baña.
Tant d'amor ton còr entraña,
que 'n pròva de gratitut
de peregrins multitut
venen tos pès a besá;
rica corona a admirá
en ton front, Vèrge de Lluch.

Benehiulós, Vèrge Santa,
aumentau son grañ fervor;
Malfòrca, encesa d'amor
himne de glòria vos canta
adorèm la vòstra planta
qu' infernal dragó esclafá;
el cèl, la tèrra y la mar,
y los vòstros fills, María,
amb còr tendre d'alegría,
vos venen en fè a adorá.

Aceptau, Vèrge, son dó,
y los séus còrs inflamau,
alegría y santa pau
dau a tots, Mare d'amor.
Alcansaulos del Señor
pluja de grans bendicions
y que virtuts a millons
floreſcan dins lo séu còr:
y en el Cèl amb arpes d'òr
vos cantarán mil cànsons.

C. M.

LA ROSA.

—Calla reyna, calla, calla,
(li deya el rey a l'espòsa);
si he perduda la batalla
encara guard bé la rosa.

Si plé de colps y ferides
vench avuy, no 't sápia gren;
molts d'inimichs de ses vides,
han donat ja conta a Deu.

Dels meus encara resona
la triste veu dins mon pit:
¡ay, reyna, la meua dona,
cada pás sentia un crit!

Eran valents que morían
lluytant amb brás ferm y fòrt;
¡desdixats! ¡perqu' em segufan
si jo los duya a la mòrt?

La meua honra mal perduda
estesa jau dins la llosa;
tota l'host queda retuda,
pero encara teneh la rosa.

Sent la veu de ma conciencia,
però axò a mí res me fá:
teneh la rosa de la ciencia
que la bruxa me doná.

Floreta de tal virtut
que la Mort no pot quantre ella:
¡que ho es d'hermosa y de bella!
gòsa eterna joventut.

Mirala 't esposa aymada,
y odora son dolç perfum;
l' obrí a l' auba la rosada,
al raig primer de la llum.

Mentres fresca tenga vida,
també vida tendré jo,
la bruxa me digué axò;
no 'm farà res la ferida.

Demá, curat, greu manança
dels inimichs n' he de fer;
ni un sol ¡venjança! ¡venjança!
lliurarà de mon acer.....

Mes ¡ay! la dematinada
del dia que esdevengué,
si la rosa era mostiada
el rey ho era també.

Estès dins son llit estava
blanch y fret ab lo còll tòrt,
la reyna per ell plorava
y per ell reya la Mort.

MESTRE ESCRIVIU.

À MALLORCA.

Al mitx del mar n'estás còm a dormida,
Mallorca del méu còr;
de l'España ets l'orgull y la bella
¡oh, benvolgut tresòr!

Les ones blaves dalt tes còstes pegan
amb la fòrta maròr
y el Sòl goijós n'está sos raigs en darte
que respiran dolsòr.

Tos sementers d'espigues dauradetes
engronsa l'oratjòl
arbres florits per tot, tendres s'axecan
ferits p'els raigs del Sòl.

Dins lo téu còr hey tens, dolsa Mallorca,
tresors de gran valòr
d'hermoses còves junt amb riques mines
qu'avivan mon amòr.

De ta muntaña humill y agradosa
s'enamora el méu còr,
l'aygo del mar blavenca en ton front pòsa
una corona d'òr.

Tèndres jardins amb flòrs ton còs enjòyan
d'un sens fi de colors;
y los aucells amb veus dolses te cantan
los séus mistichs amors.

Sa claretat del Sòl més tart s'escampa,
ton Cèl omplintlo d'òr,
y el dols amor que 't teneh s'encen depressa
dins mon inflamit còr,

Lò rosinyòl planyivol cants entona
per mitx d'un bòsch ramós
y armònichs cors ne fan els aucells dolsos
amb cantich melodios.

Amb la remor se mesclan los séus piulos
de l'aygua del torrent
y amb los bateigs del còr acompasada
va l'aygua correguent.

Tú, joh, Mallorca! n' ets hermosa y bella,
forsat he d' esclamá,
content de Deu n' estich qu' en gran ternura
tal mare me doná.

De tu moñ ser vaitx rebre, joh, Illa daurada!
¡còm no t' he d' alabá!
tes glòries grans, el temps tot de ma vida
ma veu les cantarà.

Quant ja la mòrt no 'n deix, mostrandse ingrata,
de tú més disfrutár;
ma tomba dins ton còr que n' està ubèrta
triste me há de tapár.

A. T.

Á NA MARÍA.

Qualque pich jò he lletgit,
no m' en recòrd ahont ni quant,
que s' ausència causa olvit
y l' amor que s' ha sentit
en l' ausència es va olvidant.

Vaitx lletgi que quant present
t' estim es molt bò de dí;
mes llavò sòl succehí
que s' engana el pòbre ausent
en ses paraules d' ahí.

Mes també sé en consequència
qu' aquests llibres han mentit
perqu' he vist amb s' esperiència
que si s' olvida en l' ausència
en el méu còr no hey ha olvit.

Paraules dites per mí
sagrades promeses son,
el méu còr no sap mentí;
¡ay! si el poguesses lletgi
veurías còm cèrtes son.

Estojat dins el méu pit
hey guard el més pur amor,
per tú, per tú, l' he sentit;
¡no! no hey pòt havè olvit
allá hont bateguí el méu cor.

VELIS-NOLIS.

AL AUTOR ANÓNIM

DE LA POESÍA

VIRGINAL

premiada en lo Certámen de la JOVENTUT CATÓLICA.

Sant Lluís nòble ecsemplar
de desprendiment nos dona;
però abdicant sa corona
es lliri va conservar.

Tú, permèt que 't don martiri,
mallorquí desconegut,
tant estremas sa virtut,
que renunciás fins es lliri.

ALTRE ANÓNIM.

XEREMIADES.

Hem vist es primé fuy de sa novèla
de costums solleriques que publica l'ac-
tiu escritor Don Joan Bautista Enseñat
dins es periòdich *Soller* que surt a sa
vila del mateix nòm. Aquesta noveleta
es sa primera feyna de sa nòva imprenta
posada dins Soller y es un trabay molt
esmerat y molt notable. Du sa fetxa de
5 Juriòl d' enguañy, fetxa notabilíssima
per aquella industriosa y desgraciada
villa, que desde fa temps es una de ses
primeres de Mallorca, en cultura é ilus-
tració.

* *

Ja quedan altre vegada ubèrts els Bañs
de sa Portella, y es regulá qu' enguañy
sian molt concorreguts per causa des
gran calor que se presenta, qu' es ja de
canícula maldement qu' aquesta no haja
entrada encara, y també perque en les
presents circumstancias els bañs d' aygo
de mar, que 'n llòch d' essè propensos a
malalties més aviat les curan y les pre-
venen que no les mòuen, duen moltes
ventatges a n' els d' aygo dolsa que pò-
den essè perjudicials en certes circums-
tancias. És per lo mateix d' esperá que 'l
señò Llompart tindrà encara més pressa
enguañy que sa qu' ha tenguda sempre,
vista sa comoditat netedat y hònes con-
dicions de tot gènere que va introduhint
de cad' any dins es séu notable establi-
ment.

* *

Aconsejá m a n' es propietari d' els
Bañs de mar de s' esplanada des Moll,
ubèrts tot l' any, qu' a ses papeletes que
dona a n' els que les prenen de sis en
sis hey afegeisca abaix la siguent nòta:
Esta papeleta caduca el dia 31 de Di-
ciembre; perque no torn succehí lo que
ha succehit a un señò qu' a fi d' any de
l' any passat prengué un abono contant
en qu' aquell establiment está ubèrt tot
l' any, y còm l' ondemá s' en vengué es
fret no n' emprá cap. Enguañy hey ha
anat a seguí els bañs y ses entrades no
li han servit y per deixarló més escal-
dat li han mostrat un lletrero qu' heu
diu, però amb lletres tan petites còm
gròsses son ses que diuen que s' establi-
ment no se tanca.

Convé qu' axò heu sapian els parro-
quians per está prevenguts.

* *

Hem vist y mirat amb deteniment uns
cuadros pintats p' el señor Anckermann,
posats de manifest en el *Fomento de la*
Pintura. Son unes òbres per un retaulo
d' altá, pintades a mòdo antich, per l' es-
til de ses pòques qu' encara mitx arre-
conades se conservan. Nòltros no heu
entenèm, però mos pareixen molt hònes;
y sobre tot es una hòna mòstra de que

aqueix pintó, quant li encarregan dita
feyna y a fé lo que sápia, també sap
pintá Sants, y de lo milló.

Còm no es lo mateix xerrá que po-
sarbí ses mans, hey cau còm l' anell al
dit allò de dí *qu' en fassen tant els altres*;
que sempre valdrá més que pèrdre temps
s' ase y ses magranes, y ses manades
p' es rostoy, fent de madó Xerrayna aclari-
rint si era tord ó mèllera.

De tots mòdos mos dona molt de gòig
qu' els nòstros pintors y artistes, deixen
ben posat es séu nòm y es de sa nòstra
tèrra, qu' encara que curta y petita amb
estensió, es gran y ampla amb sos pro-
ductes de sa intel·ligència y sentiment
d' els séus fiys: y uns per mèdi del art
de sa pintura, altres amb elevades ins-
piracions del *Gay saber*, aquests escri-
guent hòna música, aquells cantantlè ó
ecseculantlè, y altres per dins el camp
de les lletres y de la ciència, cadascú
dins es séu ram del art y des sebre, tots
a una vajan envant, y en trègan honra
y profit.

* *

Voldriam que fos cèrta aquella noticia
que dugueren els diaris de que 'l *Belloer*
pensava fé un viatge de recreo a Porto-
colom el dia de Sant Jaume qu' es el des-
tinat a la bendició de sa séua nòva Igle-
sia. Sortint a les cinch des dematí po-
dria essè allá a les nèu ó les deù y hey
hauria temps de veure sa funció eclesi-
àstica y sa civil, sortint a les 12 de sa
nit de Portocolom per essè a Palma ben
dematí des dilluns. No creym que los
mancassen passatgers. Convendria que
heu anunciás prest si heu té resòlt per-
que a Felanitx se poguessen apareyá a
fi de qu' els passatgers trobassen allá tota
casta de comoditats. Ara val' aquí es

PROGRAMA DE LA FESTA.

Dia 24. A les 5 de la tarde, a Fela-
nitx recepció de ses músiques de Porre-
res y Llumajó per sa banda de Felanitx,
y passeix per la vila amb so penó de la
Mare-de-Deu del Carme. Després sorti-
rán cap a Portocolom y a s' arribada po-
sarán demunt es portal de sa nòva Igle-
sia es penó de la Mare-de-Deu. Es vespre
globos y fòchs artificials.

Dia 25. Diana per ses músiques. Pri-
mera missa a sa capella veyá y música
al temps d' alsar a Deu. Després dues
misses més y a les 9 bendició de l' Igle-
sia y Mare-de-Deu y Te-Deum. Seguirá
un ofici amb música y sermó. A les tres
corregudes d' hòmos y cavalls amb sos
nans y dimònis. A les cinch regates de
llauts, llanxes y bots a rem y després
música a tres punts diferents.

A s' horabaixa funció relligiosa y des-
prés a les 10 música, fòchs artificials y
globos amollats del mitx des pòrt.

* *

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 19 de Juriol.

SANT VICENS DE PAUL FUNDADOR.

Coranthòres.—Segueixen a la Missió.**Novenes.**—Comença sa de la Beata Catalina.

Efemerides.—1747. Anà la Comunitat de la Seu a la Iglesia del Sant Sepulcre à cantar lo ofici de Don Gaspar Puigdorfila difunt y trobà la iglesia despullada perque el Vicari de Sant Jaume aquell dematí s'en havia duytes ses atxes, banquetes y canalòbres, palis, tovayes, sacres y demés ornamentals y quant la Seu fonch en dita Iglesia, protestà dit Vicari à Capítol. No obstant d'axò Capítol manà dur ornamentals de la Iglesia de la Concepció y atxes de la casa del difunt y se li digué lo ofici còs present. Acabat lo ofici dit Vicari volia prendre les atxes y los criats d'en Puigdorfila se resistiren y hey hagué un escandol molt gròs, sense qu'hey faltassen garrotades.

—1756. Se va sebre qu'els inglesos eran à Menorca amb 27 vaxells per recuperar el castell de Sant Felip. El Cònsul francès ha fet un esprès à France y els francesos d'aquí trèuen mala cara y tenen molta pavura.

Temps.—Pesat.**Signes.**—Es sòl en Càncer; y sa lluna en Libra.

—Els nins que neixerán avuy serán fins; y ses nines maques.

Dilluns 20.

SANTA MARGALIDA Y SANT ELIAS.

Coranthòres.—Acaban a la Missió.

Efemerides.—1758. Entraren en el pòrt els dos xabèchs maltesos que à causa del temporal se separaren de les galères, los quals contaren que devés Cabrera toparen un xabèch de mòros y un xabèch maltès l'acometé à sòles perque l'altre estava lluny, li va dar una gròssa descàrrega y el xabèch morisch va arriar les veles y la bandera. El maltès s'hi acostà per pillarlo però el morisch quant el tengué apròp li descàrregà tota la artilleria. Totduna el maltès li donà altre descàrrega y el va tirar à fons y no volgué recullir ningun mòro; solament recullí un turch perque ho pogués contar. Moriren més de 500 mòros y turchs.

Temps.—Torna amenassà.**Signes.**—Es sòl en Càncer; sa lluna en Escorpio.—Els nins nats avuy serán pacífichs; y ses nines lòques

Dimars 21.

SANTA PRAXEDIS Y SANT DANIEL.

Coranthòres.—Comènsan à Sant Miquèl en sufragi d'una difunta.

Efemerides.—1757. Sortí es corrèu de Barcelona y devant Andraitx topà 4 xabèchs de mòros y una galiòta, que li donaren cassa y ell pogué escapar y entrar dius el pòrt de Andraitx.

Temps.—Tal volta plòga.**Signes.**—Es sòl en Càncer; sa lluna en Escorpio.—Els nins qu'avuy naixquen serán fluxos; y ses nines callades.

Dimecres 22.

SANTA MARÍA MAGDALENA PENITENT.

Coranthòres.—Segueixen à Sant Miquèl.**Novenes.**—Comença sa de Sant Ignaci.

Efemerides.—1747. Morí en Suelves coronell del Retgiment de Dragons de Orà. L'enteraren à Sant Francisco de Paula.

—1756. Se va negar un atlòt de 12 aüs, y un hòmo devant sa Portella, però à n'aquest l'han pogut treure viu. Un altre hòmo se penjava y han tengut temps de tayarli sa còrda y no es estat mòrt.

Temps.—Caló y embat.—Comensa sa Canícula.**Signes.**—Es sòl entra en Leo; sa lluna en Sagitari.—Els nins nats avuy serán pòlisses; y ses nines batxilleres.

Dijòs 23.

SANT LIBORI BISBE Y CONFESSOR.

Coranthòres.—Acaban à Sant Miquèl.**Efemerides.**—1755. Gran calor insoportable.

Entre Alaró y Consey mataren un animal més gròs qu'un ca de bòu, el qual tenia el cap semblant à un gat amb un pam de mostatxos el còs era semblant à ca llebrer; tenia clapes còm los tigres y la coua còm à vadell. Ningú el conegué. Se sustentava de bestiar que matava. Tenia 4 caxals còm els pòrchis.

—1757. Morí el Rd. Sr. Fray Juan Cardona Pvre. Doctor y Mestre en Sagrada Teologia Excatedratic de la Universitat, Examinador sinodal y calificador del Sant Oüci, prior que fonch del Convent de S. Domingo, hòmo molt dòcte y de vida eemplar.

Temps.—Bò.**Signes.**—Es sòl en Leo; sa lluna en Sagitari.—

—Els nins nats avuy serán fredolechs; y ses nines batxilleres.

Divendres 24.

STA. CRISTINA Y S. FRANCISCO SOLANO

Coranthòres.—Comènsan à Sant Geròni dedicades à Santa Ana.

Efemerides.—1752. Feren tots els baluarts de Palma 5 salvas reals en celebradat de la presa de Orà.

—1754. Los mòros desembarcaren en el Pòrt de Campos y prengueren un llaut però la gent se salvà.

—1755. El Sòl era tan vermey qu'era còsa que may s'havía vist.

—1756. Va vení avis que à Calallonga s'es retirada una fragata francesa cossari y 2 vaxells inglesos la tenían sitiada y li tiraren 12 canonades. Dels vaxells inglesos baxaren à terra mariners per robar bestiar y n'han pillats 15 que tenen presos à Santañi. Va vení un xabèch anomenat la Xeringa de Menorca y va dí que 'l pòrt de Mahó estava sitiati per 28 vaxells inglesos, 4 brulots, 8 galères y altres bastiments y tenían un número considerable de preses fetes d'embarcacions franceses, y no dexavan entrà ni sortí ningú. A un llaut mallorquí que duya provisions à Menorca li varen prendre ses provisions y atuparen els mariners. Deyan que l'Almirante que manava aquesta escuadra tenia ordre de Londres d'agordar la armada francesa y pelcar fins que tengués fustes.

Temps.—Segueix bò.**Signes.**—Es sòl en Leo; sa lluna en Capricorni.

—Els nins qu'avuy neixerán serán llests; y ses nines valentes.

Dissapte 25.

S. JAUME APOSTOL PATRÓ D'ESPAÑA.

Coranthòres.—Segueixen à Sant Geròni.

Efemerides.—1752. Se cantà Te-Deum en la Seu per la victòria d'Orà p'el Sr. Bisbe amb assistència del Comandant Intendant y Retgidors. En la Iglesia de Sant Cayetano també cantaren Te-Deum y à Montission feren comunió general tots els congregants. A la

tarde se feu paseo de tots los cavallers y confreres de la Confraria de Sant Jòrdi, tots à cavall amb atxa encesa la cual encengueren luego que fonch fosch. A dit paseo assistí lo Sr. Comandant y dugué el penó de la Confraria D. March Antoni Cotoner Marques de Ariany, Prior major de la Confraria, y à les 10 de la nit se conclogué el paseo en la iglesia de Sant Francesch, y la Comunitat cantà un Te-Deum amb música. A prima nit la confraria de Sant Pere y Sant Bernat sortí amb lo tabernacle de la Purissima y anaren cantant el rosari à la iglesia de S. Pere dels pescadors y allà predicà el Dr. Baltasar Calafat y Danus. A les 10 de la nit sortí una moxiganga de la Seu que feren els escolans de dita Iglesia. Anava devant un clarinè à cavall. Després venia un escolà demunt un ase amb una bandera pintada amb les claus de Sant Pere. Després venían 70 pareys de escolans demunt ases vestits de blanch amb una faya encesa en la mà. Després venia un carro triunfal tirat per sis mules ahont anava la música de la Seu y escolans desfressats aportant à la popa del carro una custòdia y pintat el Santíssim Sagrament y feyan amb música una representació molt del cas.

—1756. Un esprès de Barcelona va dí que se treballavan deu mil tendes y qu'erán per posar siti à Gibraltà.

Temps.—Bò.**Signes.**—Es sòl en Leo; sa lluna en Capricorni.

—Mercuri pròp de Règulo à sa dematinada.

—Els nins qu'avuy neixerán serán torpes; y ses nines viverones.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—A ròtlo de dónes trobarás pussos**SEMBLANSES.**—1. En que se diuen botins.

2. En que sòl tení pel.

3. En que te tòrs.

4. En qu'es de pell.

XARADA.—Mar-sal.**PREGUNTA.**—Es doral.**CAVILACIÓ.**—Dameto.**FUGA.**—Una vida, dues vides,

quantes vides teniu vos?

cos teniu la méua vida

y la vida de tots dos.

ENDEVINAYA.—Es sòl.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un barco à sa claró?
2. ¿Y els estudiants à n'es Sòl?
3. ¿Y un gegant à una pussa?
4. ¿Y l'Esperit Sant de Campos à ses tarònges?

CAVILACIÓ.

VENTILA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge

FUGA DE VOCALS.

.m.r.t.s m.t.r.s

y q. m.t.s.p.n.s

ENDEVINAYA.

Visch de lo més tranquil;
jò totsòl bast per mil.

18 JURIOL DE 1885

Estampa de sa Viuda y fijos d'En P. J. Golaber t